

Elza Aids, Lobotomie

V této knížce se jako v malých kovových krabicích s gumovými víčky směsnaly zbytky starších plyšových nahuštěnin, které se daly nasazovat, sundávat, obtahovat stínovací tužkou a postupně měnit za oblečení, barvy, odstíny, vlasy, nohy atd.

Kolonie

Na konci krásných dní zápasím s lalokem,
zespoda svítí kousky sazenic
na moje mládí.
Ještě ostřejší lepivé mrazíky.
Na oči skelný krém
z nějaké nehody.

Nohy mě zradily jdu sám
nenávratně propadám
kouzlu
krystal se zapletl do chlupů dole na varleti,
olej voní
vůní lesů a vlčák táhne nohu do lesů
zde je oblast „výtrus hub“
zde vrčím, nebo jebu
kousek chleba

Lovci a sběrači

Lid se dělí na dvě skupiny. Nehledě k pohlavní, svalové aj. ústrojnosti jsme lovci, nebo sběrači; a mezi nimi já i moji známí. Sice myslím, že moje klíční kosti jsou spíš jakési ostré nerezové součástky, než klasické sběračské klavikuly – ale stejně ony lesklé a zcela kovové, nedostižně mobilní lovce odděluju nezřetelným kruhem stálé závisti, tak jako ostatní sběrači. Odtud sleduju svůj lid, naše mírné zvyklosti, naše zábavy...

Když končí vlhké období a slimáci nenaruší způsob, jakým z pokácených stromů získáváme masité larvy, začneme se ihned po několika dnech veselit. Každý se snaží zapomenout na jinak skromné životní podmínky a nikdo už, pro ten okamžik, nesní o nedosažitelných způsobech, jakými si své živobytí zlepšují lovci. Ale právě zde (v naprosté, a z naší strany navíc zcela ojedinelé, vzájemné lhostejnosti, která jako by zahlazovala každý rozdíl mezi námi a lovci) se nakonec vždy, bez jakéhokoli zavinění a pokaždé mnoha různými způsoby, vyjeví sběračské neštěstí; snažíme se zpojízdnit nějaký vůz; a když pak jako ve snu sledujeme, jak nejistě se smýká silnicí, leckoho napadá, s jakou mírumilovností nás lovci ignorují.

Je to skoro stejné, jako když vezmou svoje úlovky a jdou k nám jíst naše larvy, a zatímco mlsají s takovou samozřejmostí, jako by ani netušili, kdo jsme my a kdo jsou oni, někteří sběrači musí od ohniště dál do noční zahrady, kde se pak tajně sběračsky zmítají v butulických křečích.

Vzpomínám si, s jakým úsilím po loňské sklizni matka už od rána zavařovala nespočetné larví kompoty. Odpoledne ještě vyslídila nějaké výhonky, míchala v kuchyni zeleninový salát

a sypala do něj larvy a kvůli lovcům ještě malé kraby, žoužel, kterou jí donesli. Zároveň sledovala televizní kvíz, a když ve spěchu a očekávání zahradní sešlosti odnášela několik salátových mis, smýkly se jí nožky, a jak znenadání umírala na kameninové podlaze poseté kraby a jinými salátovými lahůdkami, zalita výsledky svého úsilí, a zírala na nás očima plnými zklamání, vyhrkly jí z úst kvízové otázky, jejichž zodpovězení jí snad zlepšilo závěrečné momenty, mě ale ochromilo svým komickým vyzněním. Mísu se zbytky shrnutých salátů jsem odnesl na zápraží a dřív než jsem – ve spěchu a se strachem, že některý z hostů půjde na záchod skrze kuchyni – odstranil neúnosné úmrtní okolnosti, nic netušící lovci salát objevili, vzali ho k ohni a jistě by ho beze zbytku snědli, kdyby je neudivil nález matčiny spony, s kterou vzápětí stanuli v ještě ne zcela vytřené kuchyni.

Jindy jsem zase klábosil s jistou samicí, s níž jsem se jednou při odpoledním larvím sbírání slezl na vsutku opulentním kmeni; zrovna jsme byli v nejlepším, když řekla: „Už musím jít.“

Noc hřála jako bochník, vykolejený štěstím jsem bloumal po kraji. Byl jsem rád, že se plní nočními lovci, a se zájmem jsem je sledoval jako vždycky. Někteří měli krásné novovlnní šatičky, po nichž jsem mohl (a nadále budu) jenom toužit. Jak jsem postupoval, zpomalil jsem do té míry, že jsem rozeznával jména na zvoncích. S údivem jsem zjišťoval, kolik mám všude známých, a u každého vchodu jsem se zastavil a zkoumal. Přitom mě zastihla dvojice nějakých lovkyní; jedna mě políbila na tvář (lekl jsem se, že mě kousne, a uhnul jsem) a druhá mě rychle pohládila, abych neutekl. Řekla: „Chceme ti něco ukázat“ a odvedly mě jinam a – jako nic – zazvonily na zvonek se jménem té, s níž jsem byl na larvách.

Zabzučel bzučák; ale tam, viděl jsem – v temnotě za dveřmi – jako by čekala nějaká zdeformovaná obluda: „Naše budoucnost je ve hvězdách,“ mrtvolně na mě funěla, „mám totiž rakovinu díry i vemená!“

Ale co už se jednou stalo – zatímco jsem se zmítal závistí, že ocelové korpusy zase zažívají velkolepé lovy, do života vbíhají s nadějí a umírají lehce vzrušení – nelze odestát.

Muži

Vznáší se pod zemí,
kradou
dámské oblečení
aby byli hezcí
byli vysocí –
zatím se baví jako žabky
zatím bodujou žabí zárodky v dešti
namísto kabelek
mají kožené valouny

Ruzyň

Ruzyň se podobá dlouhé trubici. Její území je vlastně obrovská tuhá trubice, takže když si na jedné straně např. někdo zadělává na rodinu – může to být trubec na západním okraji trubice (*nakonec, životaběh nezklame a všechno mu to vrátí*) – na východě už se ozývá denní křik, nad dírou se drobí poslední hvězdy a začíná svítat.

V té době přijíždím na Dejvickou, projíždím východní dírou, míjím věznicí a jdu kolem letištní haly k bočnímu vchodu. Odemknu umývárnu, vejdu mezi tisíce jednotlivých kachlíků (letišťe znám jenom z jedné stránky) a do setmění zde uklízím; navíc v těžkém gumovém obleku, protože šaty by se mi zmačkaly a zvlhly, a nemohl bych v nich odejít.

Začnu tak, že si kleknu a lezu, s obličejem těsně nad zemí projíždím dlabátkem nekonečné spáry mezi kachličky a likviduju řasu. U stěn vyráží celé mapy drobných zelenočerných mechů. Seškrabuju je a shrnuju směrem ke žlábkům, kam obvykle dorazím během páté hodiny. To už neklečím a neopírám se o otláčená kolena ani o lokty, ale sunu se na zadku s nohama skrčenýma jako žába. Nad odpadem v namáhavém předklonu odhaluju divy mezi nohama.

I dnes to byla špinavá práce, do které jsem se dal: rozhodl jsem se vyčistit odpadové kanálky. Vymontoval jsem deklíky a odkryl jsem koryta plná týdenní tělesné špíny. Obzvláště v umývárně na ruzyňském letišti bývají ucpané odtoky. Vytahoval jsem obrovské černé trubice z vlasů a rosolu, který se rozkládal. I tak bylo těžké vytrhnout je z odpadové mřížky. Musel jsem se zapřít o kanálek a škubnout celým tělem. Nakonec jsem si povolil obojek. Tohle, jako všechno, nebylo

nic pro mě. Radši objevuju drobnější vzorce na dně korýtek; jsou to svého druhu výrostky určité kultury, podzemní věznice skryté pod mříží, kde vyšší výrostky vysávají nižší výrostky, a vyšší útvary nižší útvary...

Zatímco jsem se díval do kanálku – jako bych se z nějaké vysoké lávky skláněl dolů, nad vzdálený břeh – vešla skupina trubců; viděl jsem jejich robustní nohy nebo štíhlé nožičky, které klapaly směrem ke mně, ke sprchovým koutům. Vstupovali jeden za druhým s obvazy a tampóny, které odhazovali do koše za dveřmi. Byli urostlí, a když se svlékli a lezli pod sprchy, na některých šijích a hrudnicích mezi srstí zářily zlaté řetízky nebo stříbrné identifikační kódy; a já je zahlédl v páře, která se náhle srážela na stěnách a na stropě, nad hektolitry horké hučící vody.

Dokud se sprchovali, sušili a převlékali, snažil jsem se dál, nehledě k horkému ovzduší, pokračovat v práci. Když byli spolu, nikdy si mě moc nevšíмали a nemohlo nic začít, ale i tak jsem si v jejich nepříjemné blízkosti připadal uboze. Přidělával jsem mřížky, a když odešli, rychle jsem vytíral.

Venku se stmívalo. Vyměnil jsem sáček v odpadkovém koši. V kumbálu u skříňky jsem byl tak znavený, že jsem se stěží vysvlékl ze své gumy. Vyndal jsem si šaty a díval se na sebe: byl jsem utahaná černá vlasatice, břicho vyklenuté vrcholnou fází těhotenství.

Takže? Začal jeden z teplých večerů, jaké bývají v trubici. Boeingy tvoří pravidelné řady a na ranveji vládne klid. Sbíráám škváru a vtírám si ji za řasy. Je to velice bolestivé, rudnou mi oči, ale výsledný odstín dělá dojem okouzující hloubky. Teď se natřu naftou a chvíli budu tvarovat nadehtované vlasy, dokud nevytvořím obrovský účes. Vždycky si říkám, že některé

dělnice trávil zdobení deset měsíců v roce, ale já to zvládnu za 20 minut – jsem bytost touhy – a vystrojím se jako na turnaj! Utahuju obojek, s půl kilem hřebíků v kalhotkách lezu do šatů a než se dodělám (na zastávce dopínám přezky na botách), z dálky na mě volají: „*Takhle jsi dobrá, zkus se trochu pobavit.*“ A zrovna to chci.

Kluk

I když voním chaluhami a mou nohu
obaluje tma jako výkal,
můžu zahoukat, hned zahoukám:
Co si mám oblíct
a co mám vařit,
zahoukám.
Vylovím barvu
mimo odstíny, které znám
vcucnu klobásu, abych se vyztužil,
kdybych naboural

Blokáda v Santa Cruz

„Ach, těch palem!“ zamumlal jsem okouzleně do noce nad západním, rudě žíhaným mořem. Tam západ kvet vysmáhle, ale zde v šumění vodotrysků na stráni pod palácem Armee se ztěží rýsoval malý klouček a kdo ví, co se mi v těch tmách a v těch letech asi tak honilo v mé sluncem uhřáté obrovské hlavě? Santa Cruz, tenhle výsostně exotický hrozen, vydaný blokádě. Dennodenní demonstrace a ráj koček, jejichž vrnění nezpřetrhala ani nynější revoluce, krev a pády těl.

A přece si nepřipadám vesele. Tonu rozpaky nad svým stavem. Všude se mi trousí a potom přímo už dere pubické ochlupení. Můžu ho vytáhnout celé plstnatiny a ještě jsou všude zcuchané chomáčky. Voní zápachem pendrekových bužírek nebo oleje: vytáhnout a dát přivonět, co jinak zde mohou dělat mé ruce? Když už tu sedím v začínající tmě, přikládám k uchu ten zvláštní chlupový šelest, mnu si v dlaních copánkovité chomáče a bavím se jejich tichounkým praskotem.

Vytahuju celé hrstě, až se zdá, že by mně každá várka bohatě stačila k ochlupení. Když si je nacpu do jedné ruky, zhoustnou, do podoby křoví, odér se z nich valí jako dým a jde do nich vstrčit prst druhé ruky jako do temné a škrábavé díry naruby... Zkrátka mít takové chlupy připomíná mazlení s klubíčkem vrnící kočky, pokud zanedbám jisté ohledy; ale ty se vnucují.

Když pouštím ty chumly, upadám do zvláštní zábavy. Vidím, jak se nadýmají v nočním povětří, letí a přistávají, dívám se za nimi a najednou se musím podívat: jaké to mám na sobě dětské botičky? Jsou tmavé a přešlapuju v nich až po kotníky v těch chomáčích – není divu, že jsou celé chlupaté – ale přece

jen vidím, jak jsou baculaté a dětinské. Tak tu stojím v teplém hnízdě z vlastního ochlupení a opravdu, jenom proto se tu tak dobře stojí.

Jak se teď dobrat a zda se vůbec vypravit nocí a výmoly, z kopce, skrz santacruzské hradby a přes půlku věčně revolujícího města zpátky, je otázka. Jakou bych asi měl šanci? Svému stavu jsem zkrátka ještě pořád nemohl, nemohl nebo nechtěl, úplně uvěřit. A tu, jako by chtěl vyjasnit mé pochyby, rozsvítil kdosi v paláci Armee a prokázal ty danosti do všech podrobností. Přímo pode mnou batolecí nohy v dětské ořechově plyšové obuvi; napravo nalevo samé chlupy; ale o kus dál u kraje cesty – větší lepenková krabice na boty. Díval jsem se na tu krabici. „Obrat,“ řekl jsem si ve vší tichosti; ctnost náhody.

A sedl jsem si a blaženě postrčil ten balík, takže jsem poznal, že něco váží, a pak jsem ho otevřel, jako se otvírá vánoční dárek. (*Ted, když to píšu, je mi dobře.*) Nejprve jsem rozpoznal cosi jako malý něžný pokojíček. Pak jsem zmateně sledoval milion stříbrných teček, rozsetých po černé kočičí mrtvole jako galaxie. Na víku zevnitř bylo několik zrcátek a nějaké dečky nebo něco místo záclon, napříč se na gumě bimbalo dětské chraštítko. Na kočce visela pěkná mašle, ale nohy byly svázané vlasem a utažené, aby „paní domu“ při sesuvech nerozmlátila svůj majetek. Z její srsti se linula jemná vůně, snad byla umytá šampónem? Podíval jsem se, co má v igelitovém sáčku: nějaké sušenky nebo keksy ve tvaru kočiček. Za její chlupatou hlavou jsem mezi spoustou svítivých cetek odkryl složené psaníčko... Mé city podlehly blokadě.

Život se ukázal jako vtip
každý den debata o růstu smrti,
která se nadouvá
září jak kýč
když močím
a moč mění se ve sklo,
vpíchnu ji až po lokty

Dole

Pokaždé si zhorším jídlo
(možná čekám na pochoutku)
dostávám chuť na topení obalené staniolem
jak se leskne
visí dole
dostávám chuť –
a narážím na vlčákův ocas,
na tekutá světla
jsem dunění na dvou nohách
mluvení mě nabourává,
okolo je noc.

Den republiky

Otáčíš se zvedáš nohy
za noci si svlíkáš tričko:
Chlupy ve fřiřáku stojí ve zbrani!
Za noci v úkrytu voníš republikou
dáš si tampón mezi nohy

Čtyři chlebičky

Rozemelu čtyři chlebičky
veka, máslo, sýr, salám, rajče,
kousek pálivé papriky.
Obývák, potahy.
Kolem mě se všichni baví
rozhlížím se ze špičky
vyprávím toporné
vtipy – kožichy jsou otvírací
střeva vrní jako kočky
když je člověk hladí

Bauchland ve věnci

Neboť jsem měl hlavu plnou kovbojek, hledal jsem tehdy pro sebe nějaké uplatnění a skládal jsem v duchu takové dokonalé věty jako např. „Kabriolet bylo třeba vycpat novinami, aby se nezhroutil.“ Byl jsem mladý výrostek; na sklonku teplého dne, který se rychle zavíral do noci, jsem zamířil k nákladovému nádraží. Byly tam trávou zarostlé veliké hromady. Úplný val, za ním jsem uviděl vzrostlé a dávné třešňové stromy. Tady jsem byl u cíle tehdejší výpravy. Rázem jako bych se tu ocitl v těžko definovatelném temném věnci a vězel jsem v něm až po krk, mezi větvemi. Rozeznal jsem, že tam všude visí masivní těžké budky z kmenů; jakoby s kůrovitými chlopněmi, vydlabané zřepdu; slyšel jsem z jedné zvučení. Báal jsem se už dřív a šeptal jsem si ze strachu, a tohleto mě vytrhlo z šeptání, tak jsem se tlačil blíž.

Zdalo se mi, že slyším „řekni“. Všude tam byli mravenci a nejvíc na stěnách budky kolem veliké praskliny. Nahlédl jsem do ní – byla do půlky vycpaná masem, po kterém lezli mravenci, a kostmi. Ozvalo se: „Řekni.“ Bylo mi trapně; klopýtal jsem jinam mezi třešněmi a bloudil, kdoví, co jsem si říkal, když v tom se ozvalo říhnutí – zíral jsem do díry od další budky. Tiše to hučelo jako vzdechnutí.

„Řekni trapárny.“

„Co?“

„Trapárny.“

Nemohl jsem tomu uvěřit. A dral se odsud pryč, celý zpocení. Sotva si vydechl a byl u další budky. Nevěděl jsem, co říct. Tiše jsem zíral do díry a bylo mi teplo.

„Radiátor.“

„Co?“

„Radiátor se drbe o stěny.“

Řekl jsem tiše. A dál jsem se ubíral rozlohou zarostlé parcely. Kam jsem se otočil, viděl jsem ve tmě, že jsou černé balíky; všude byly ukryty budky a znovu se tedy potvrdilo, jak dokonale do mého života zapadají totemy a všechno obřadní, dalo by se říct. Tu zase: „Řekni další.“

„Spadnul jsem do šťávy.“

„Dobře.“

Teď si budky, jako bláznivě sehrané repráčky, spokojeně mlasknuly. Na okamžik se mi zdálo, že to zní šoustáním zadnic, tj. oblastí, odkud se během mazlení zvedá za 1 život až patnáctikilometrový květákovitý mrak plynů (kondenzujících vzápětí po vyvrcholení v místnosti. To množství vzbuzuje záchvat odporu a smutného úmrtního strachu, onoho, jenž mě ostatně nutí k tomuto kultivovanému sepsání v krásném jazyku osobního vyznání.) A tak i teď. Konečně už jsem byl v rohu u bran té zahrady, čekat jsem konec té věci a doufal, že už se blíží. Chystal jsem si závěrečné věty. Konce jsem se nebál. V hlavě se mi rojilo spoustou trapností, dokonce mě napadaly básničky s rýmy jako „chodí/rozchodí“ nebo „srdce/včel“, které jsem ale nevyužil, protože jsem záhy zakotvil k závěrečné zpovědi, co se odehrála u napůl už zborcené maličké budky a byla kupodivu mírná.

Můžu ukázat, jak snadno jsem odtamtud vyvázl:

„Řekni.“

„Bauchland...“

„Co?“

„Bauchland ve věnci.“

„Tak jo, jdi.“

Došel jsem ke kolejím, pak už jsem nemusel zarostlými místy.
Došel jsem k Žižkovu mnohem hrdější. Hrdě jsem nesl voskové
vlasy. Podrážky mi zčernaly, jak jsem tam šlapal v tom zvlášť-
ním věnci – kdo o tom ví.

Závěr

Byl jsem doma, rodiče jedli. Viděl jsem, jak se zaklání.
„To víš, my už nemáme takový vyplazovací jazyk jako ty.“

Láska s poníky

Sice neříkám, aby mě plátkovali, ale stejně plátkují jako banány během svých pomalých odpoledních nákupů, když zrovna nepijou plechovkové pivo, a zatímco pohybují lipidníma rukama, vydávají hrdelní zvuky „hm“ a „oh?“, pasou se mezi chloupkama na semišové tváři a hladí si břicho. Pomalu prochází pulty, a když nakupuju, tak mě polykají jejich pohledy. Občas řeknou něco banálního: pití, obchod, plod nebo jídlo.

„Něco na pití, no jo.“

„Na jídlo.“

„Co?“

„Hm,“ mumlá ten poník, „jídlo.“

„Jídlo a nápoj?“

„No, hormonální nápoj, na plod.“

A já – abych to zhustil – jsem si navykl na tuhle atmosféru s hypertrofovanou pohodou. Přehrával jsem si scénu za scénou. Potom jsem poníkům přinesl jídlo a jedli jsme ho v Albertu ve skladu na hromadě škatulí. Po jídle nás napadlo, že si můžeme poposednout a trochu se posunout, abychom si lehnuli. Prostředí se příjemně zhoupnulo a naplnilo se hebkým vlněním. Chvilku jsme hledali, kdo má nejhezčí břicho, až jsme se spojili v malé hladící se stádo, jehož nohy se stále pevněji splétaly. Ovládlo mě uspokojivé chvění... Náhodné pohlazení se zastavilo na hraně pánevní oblasti a lehce se vrátilo k mému masnatému konci: pohlaví se poprvé zhouplo. Nade mnou se naklonil poník s plyšovými svislými řadry norského typu. Pohládl jsem ho po nich a sjel k zadku a v našich dlouhých polibcích se začaly míchat sliny. Obrátil jsem svého poníka

na záda a nechali jsme je stékat mezi jeho hebkými řadry. Pak jsem mezi hledajícími prsty ucítil zachvění jeho banánové ploutvičky a jemně jsem zasunul aspoň bříska prstů.

„Hm.“

„No?“

„Kdykoli jsem byl připravenější než teď, když nemám nohu,“ zašeptal můj poník, pojednou, ale já jsem viděl jeho obě spodní nohy.

Zašeptal jsem: „Jo? Tak pojď ke mně, o čem sníš?“ a naměřoval se k jeho něžnému stavení; pomalu jsem je laskal skrz navlhle světlé chmýří.

„Jsem poník,“ řekl.

„Jo...“

Zatím jsem cítil, jak mi někdo jiný olízl krk a žlábek mezi rameny a zajel dlaní k zadku, až k oblinám mého mezinožního nástroje: lehce mi stiskl žalud. Řekl jsem poníkovi: „Máš moc pěknou píču“ (byla podlouhlá, skvoucí v semišově světlé barvě poníků, plná hrbolků, které se sbíhaly v překrásně povislou páčku) „plnou pokojů“ – někdo jiný mně stiskl žalud – *Och* – a mé mlíčí naplnilo dlaň neznámému kojotu! Jako by naplnilo odplouvající lotos, křehkou loďku, náhle ztracenou, mizící na obzoru...

Nuže, jaké je pro to slovo? Mléčné i jasné: svůdce-kojot, který mě nikdy neosloví, ale zato mě, jakkoli zemdlen, nikdy nepřestane stíhat, anebo jen sledovat zpoza bazénů plných moči; zkoumá můj vrozený konečník skrze lojovou stěnu; mění sex na „modrý sex zasnubní a svatební“ a klade mi úklady v meziložním prostoru.

Než jsem se otočil, byl kojot s dlaní ze skladu, ztracený mezi zákazníky, a kolem zbyly nevinné povrchy poníků uložených

k polednímu spánku. Jen můj pokojně mručící poník norských, snadno přístupných tvarů mi líbal paži a ponoukal k oddechu; a přece jsem se brzo odsunul a zmizel ze skladu.

Stiskla jsem kolena, sedla si
na zem,
studila
stála jsem svisle jako laň
jazyk si liboval
mezi slinami
kovové zorničky jezdily v kloubních kalíškách
a já si myslel:
mohl jsem být lípa

Hrudník

Protože byl srpen, svět chytal piškotovou barvu a kam se kdo podíval, byl aspoň její nádech, jako by to bylo nějaké chmýří... A všude něco pokřupávalo. Byly to sušenky nebo pečivo a lehce se to drolilo; jako bys rozlomil seschlý rohlík, anebo ukousl oddílek polomáčené sušenky. *Ovšem*, na samotné hraně slyšitelnosti, kterou tohle pokřupávání pořád ne a ne překročit, a už vůbec ne při mojí práci.

Ovšem, nechtělo to přestat. Pořád jsem se musel ošívát – při práci – sahat si na záda, na hlavu, hlavně za uši a do uší, na pravou a na levou nohu, prsty si strkat pod oblečení; hlavně však na hrud': ta mě šimrala.

Přestal jsem pracovat. Svalil jsem se na postel; musel jsem si svlíct aspoň hořejšek; bylo horko a díval jsem se nad sebe na strop nade mnou. Ale nemohl jsem ho pořádně zaostřit, připadal mi jako obrovský abstraktní piškot. Přirozeně jsem se potil, ležel jsem na slunci (pod sebou prostěradlo). A pořád mě to lákalo šmátrat si prstama po hrudi a hrát si s ní; zdálo se mi, že je to pěkná slepenina. Prohmatával jsem pokožku (a všelijak pokroutil) a dostal jsem silnou chuť ostříhat si hrudník, aby se nepotil. Ale zdálo se mi, že se potí a že mě svědí *hlouběji* – hlouběji, než jsou chlupy – a že mě nešimrají chlupy ani jejich kořínky, ale že mě to šimrá o mnoho hlouběji...

Hrudník je především prostor. Hrud' mi připomínala nádobu ze starých ob vazů; sice koženou, ale na vrstvě sádry, která by šla snadno probořit.

Takže jsem si myslel: „Šla by probořit“ a připadalo mně, že by bylo po šimrání. Pokožka mi připomínala lehký molitan posetý širokými potními průduchy; snadno jsem pod ní nahmatával

jednotlivé hrudní pláty. Na poklep vydávaly nejasné, tlumené dunění. Sádrokarton s vrstvou vaty: zvuk dutiny.

Kůže lepila jako nějaký potah. Svítilo na ni slunce, pořádně ji vyhřálo a teď byla vláčná a pružná, když jsem ji natahoval. Sklonil jsem hlavu, jak jen to šlo, abych měl hrud' před očima; přitáhl jsem bradu až na prsa... A všimnul jsem si, že nevidím nic než hrud'. Ani břicho, ani nohy. Jenom prsty, hlavu, hrud'. A došlo mi, že páchne jako pečivo, že se klene jako pečivo, křupá jako pečivo, protože má stejnou kůru, má dutinu, drobí se jako pečivo a má puklinu... A řekl jsem „hlavohrud“ a chytil jsem ji prsty.

„Mám hlavohrud' a snad ji odtrhnu,“ řekl jsem si, protože se mi zdálo, jako by šla odtrhnout, když strčím prsty pod okraje hrudních plátů a zaberu – a hned jsem zabral, jak jsem mohl – ale nešlo to.

„Tak ji posunu,“ pobídl jsem se, s chutí, ale nešlo to. Pohnula se, cítil jsem, jak je vyschlá, a přece to nešlo.

„Přece se nestrhnu,“ usoudil jsem a hned potom jsem se mnohokrát za sebou opravdu málem strhl, a spíš jsem se strhl opravdu, ale – přes tu snahu – nepochodil jsem.

Přišel konec léta, a kdykoli chci pochodit, skoro se strhnu, a přece nepochodím, je horko a zdá se mi, že musím pochodit! A zdá se mi, že jsem kus pečiva. Zprvu jsem se vyholil, zbavil vlasů, vystříhal hrudník, chlupy jsem natřel voskem a vytrhal; a teď se chci ještě víc, víc a hloub, vydlabat a pohmoždit.

Strkám si do uší oprcávátka
oprcávám
mám prsty v zadku,
v byzantském království z horkého těsta.
Pohoda,
pohoda působí.

Skulím se dolů do světa šťávy
mezi hezky rozestavené útesy.
Má prdelka mě dneska pálí
žádné čisté city
na ostrůvcích v moři šťávy,
je to příjemné
být s přáteli

Savci

Byla to pěkná sestava. Proto jsem měl zpočátku radost, že je tady, ve svém paneláku se mnou a ne jinde. Na nějakém jiném místě na světě se zatím stáda savců (prasnic, antilop a psů) spojovala v nepřetržitá pásma svých chovů (prasnice, průmyslové bytosti, nasedají na oblé hlavice inseminačních hadic), ale my jsme lidi. Právě jsme skládali novou pozici, ve vzduchu létal májový pyl a v místnosti plné lásky sládllo pokojné štěstí: jeho hustota nadnášela tělo malé pastelové holčičky, nad níž jsem stál a nad níž narůstal veliký pseudoorgán, až už do ní nešel zastrčit. Nadnášela se, každou chvíli o něho zavadila břichem a říkala: „Buď pomalejší. Buď ještě pomalejší,“ jako by měla strach; a přesto mi věřila a naše hra se jí zdála zábavná.

Pomalů jsem se k ní sklonil a jen tak lehce jsem narážel na její pelíšek obalený chmýřím. Zkusil jsem přirazit, ale byla tak lehká, že jsem ji pouze odstrčil a posunoval jsem ji, jakkoli sálala, po pelesti jenom svým pseudopérem, napříč postelí, a postrkoval jsem ji dál a dál, až ke stěně, kde jsem chtěl pokračovat, protože mi připadala nádherná a sladká jako obří ovocem naplněná žhavá palačinka!

Ale posunovač neboli můj ocas zatím stále narůstal, jeho póry plnicí se krví pružily, jako by byly z gumy, a přitom zůstával naprosto suchý a hřál jako „ohromná lampa“, stejně jako hřála ona, když jsem ji – obklopenou shrnutými prostěradly – přitlačil ke stěně; ale nešlo to dál. Viděl jsem, že se jí po obou stranách mezi břichem a boky pokožka rozechvěla spoustou malých záhybů. Opřela se o polštář, chytla do rukou moje pižmoní koule a přitáhla mě ještě blíž. Nechal jsem je dopad-

nout na její břicho. Přitiskla se k nim. Nohama objala můj sval a zahřívala ho. „Je to škoda, že tam nechce.“

„Jo, je to škoda, ale nezapomeň, že si jenom hrajeme.“

„Já vím, ale jsou to pořád lepší hračky.“ Řekla, že jí stačí pevný stisk – nikdy nebude takový, jaký by nesnesla.

Ztratil jsem hlavu a zašeptal jsem: „Ach, jako bys měla pudink v bříškách pod nehty.“

Leželi jsme na sobě jako dva přátelé. Pořád mě přitahovala. Její jemná prohrátá kůže a její vlasy, každý silný jako prst. Mohla by pracovat za oba. Chvěla se a já netušil, co si teď počít s jejím pohlavím, jehož špička pode mnou pulzovala, a se svým pohlavím, které napůl chovala a napůl ležela pod ním. Nenapadlo nás (ačkoli pružilo jako nafukovačka) po něm vesele hopsat a smát se.

Chtěl jsem ji aspoň nahmatat. Ale v dané poloze – na pohled to byla pěkná scéna – jsem se k ní, jak byla malá, nemohl přes své ústrojí dostat. Přesto jsem si nepřál, aby mě opustila a sunul jsem se pořád dál, dokud jsem ji vší silou nepřitiskl ke stěně a dokud jsme oba neřekli: „*Chci tě.*“

V té chvíli bylo už zcela jasné, že ne vždy stačí jenom chtít (to co přichází samo) a právě teď, ve fázi, kdy by to bylo příjemné, to ovšem nestačí.

Povolil jsem stisk a řekl jsem: „Uděláme to jinak.“

„Ale jak?“ zašeptala.

„Prohodíme se,“ řekl jsem tiše.

Vše, co se týká pohlaví, je třeba stále, pomalu promýšlet.

„A teď tě tu na chvíli nechám,“ dodal jsem.

Chlapci potřebují chvíli pro sebe, jak se říká, oni si budou pořád hrát. Pak jsem odešel. Chvíli jsem chodil sem a tam, po chodníku, po trávníku, po dlaždičkách a po koberci doma

a splasknul jsem. Bolelo mě svalstvo a, podle pravdy, byl jsem sice hodný, hloupý, pomalý a hravý; ale málo hravý; a představoval jsem si spoustu předělávek a jak pomalu to půjde, nebudu-li ještě mnohem hravější, než mám být teď.

Bavím se s chlupatým bochníkem

Když brzdí, je to bolest břicha.
Když zrychlí stěží zvládám
zvysoka kladené
dančí nohy
na zemi roste modřina
a zdá se mi
že jsem práce pro řezbáře
že si mě dravci
vzali pod šaty

Bohyně

Podkované nohy.

Řasy z tuhy.

Vytepané lícní kosti.

Zatavené boltce

a vevnitř hluboko v obou vaječnicích

tvoje válce –

máš chlupaté oči v chlupatých důlcích

čumíš a *čumíš*

zbožňuješ mě

Obojí

Z gumy a drátu
během dne
jsem ryba bez očí
s rypadlem v krku,
doslova:

Korále na krku působí divně,
i tak se bavíš. Nebo ses zadrhl?
Pod touhle kůží mám ještě jednu,
klidně se udělám
ve druhé kůži.

Doteky mně říkaly
vymírají koroptve
a vem si listy
do dlaní
to je ta druhá část:
lesní procházka
viděl jsem se na chodbě jako omáčka
v šedém zrcadle,
lížu se
směrem ke konci

Moje snění
bílá sazenice
bílý ostrůvek v malině
nejde jíst,
je nanič
mé nitro je úzká soutěska,
slanina klouže zpět.
Jen motolice kladou zárodky,
co na listu jako na loďce
vklouznou do nitra krávy.

Nová lobotomie

Rozmrazoval lednici. Sedl si na okraj vany, do níž odhazoval vydlabaný led a sníh, sledoval mizící útvary, potom jsem neodolal a lízl si. Brzy jsem olízal kus ledu a snědl jsem sníh, zbělel jsem a získal ostré obrysy. Namočil jsem si vlasy, ostříhal, rozhrnul a upravil sponkami. Svlékl jsem se, vlezl do sprchy a zavřel se v ní – je to samostatný stát – jako v lednici. Luxusní mrazení může začít! Myju si nohy (okolo jsou zbytky ledu), sehnu se: spodní nehty; masíruju lýtka, kolena, masíruju jednotlivé stehenní svaly; myju zadek mýdlem z mořské řasy. Zběžně boky, krk a ramena, nudné části. Stojím a leju si vodu na záda, až na nich nahmatávám zvodnatělé kožní láčky. Potom vláčné prostředí mezi řití a varlaty, která když obracím, roztáhnou se jako vějíř na močovém měchýři. Zbytek. Důkladně si umyju končetiny. Zapnu vodu, stojím a leju si ji do úst mezi zuby. Vymeju si zuby a vylezu. Jsem před zrcadlem a kolaboruju sám se sebou. Užívám si stupně lesku, který mě oslepuje.

Jsem svěží. Zasunuju ztuhlý jazyk a jdu ven. Ještě u vchodu, v námraze kolem, jsem zmrzlý jako obrovská infúze.

Z lesoparku se zlehka jako laně blížily mlžné laloky. Za nimi mezi stromky a chodníkem začala krystalizovat nějaká nová krajina, kterou jsem musel obejít, protože jsem se nechtěl namočit, a vylezl jsem na silnici, kde už ležela mléčná mlha jako na horách.

Zatáčka se leskla, byla navlhlá; okolní rostliny přes noc inkrustovala jinovatka, tak tam zůstaly stát jako sbor metalových knížat. Scéna zračila nevýslovný žal; kapky na jehličí mladého smrkového lesa začaly najednou skapávat a ztrácely se v kopři-

vách. Rostlinstvo se rozhodlo zapojit a zatáčka získala mrtvolný mariánský ráz. Jako kdyby si lokálně umrtvila výraz – nehybná: stačily jednoznačné masivní tahy a mlhavá oblast získala svůdnost nevinné masky, svěží závojovost.

Sedl jsem si na silnici, sledoval jsem igelit ležící za svodidly, jedinou věc, která byla zřetelná. Vozovka připomínala obrovskou kaluž metalízy. Znova mně začala být zima, zvláště za nehty, a začal jsem je lehce masírovat, aby netuhly, protože mráz mě pořád obklopoval. Ale zjistil jsem, že z nich něco vytéká; něco odkapávalo z nehtů; v nehetních lůžkách byla nějaká kapalina, která se nyní lila ven, stékala po vozovce a zvolna začínala nebezpečně namrzat, až se okolo vytvořilo malé kluziště. Ale i tak jsem v té nebezpečné zatáčce seděl dál a zíral jsem na ten zázrak, na záhadnou „kaluž stříbra“, která stále narůstala.

Mírně jsem se zaklonil, abych viděl, kam až dospěla – a náhle jsem ucítil náraz v oblasti ledvin. Stekl jsem okolo stěrače, otočil se a sjel zpátky na nohy.

Zatím se mozek oddával míše. Obrátil jsem oči, otevřel a rozletěl se lesem. Snědl jsem nejprve kámen soli spolu s roztokem na larvy a olízl se. Infiltoval jsem maximum živin, celý smrkový les, nehybný v zimní krajině. Obloha zatím zase o něco stoupnula, její barva je vodová. Moucha leze po televizní obrazovce a klouže se po ní v modré kombinéze. Metalíza světélkuje, je to luxus, luxus! V krajině začíná seriál *Zpověď*, obrazovka se leskne jako silnice, mění se; zvuk zurčí všude kolem. „V ložnici se zamykáte?“ je slyšet.

„Zamykáme.“

„Ale nemáme co skrývat.“

„Nahráváme se...“

Jedna z žen mluví o sobě: „Vzpomínám si,“ říká strojeně, „na své mládí. Změnila jsem štěstí za neštěstí a skrývala se za ním jako za mžurkou.“

Elza Aids, Lobotomie.
Vyšlo jako #1 edice STYKu
v počtu 30 kusů. Praha 2008.

www.styk.klangundkrach.net